

næsten overdreven omhyggelig med sig selv. Nu, da hun havde faaet saa meget at leve for, havde hun ogsaa vundet Haab om ny Kraft og Sundhed for sit stakkels, ømtaalige Legeme.

Blandt de mange forskelligartede Bøger og Tidskrifthefter, der altid laa opstablet paa hendes Bord, fandtes nu ogsaa lægevidenskabelige Værker og Sundhedstidender, som hun ivrig studerede. Helt modigt gennemgik hun for Tiden en spartansk Hærdræbning med iskolde Bade og timelange Fodvandring. Allerede inde i København var hun begyndt at gaa tidlige Morgenture ud ad Langelinje paa Trods af Vejr og Føre, — til stor Morskab for Familjens Bekendte i Bredgade, der fra Vinduerne betragtede hende, naar hun ved Nitiden vendte hjem, skridtende afsted i pligtmæssig Ilmarsch under en drivende Paraply.

Og al denne Ihærdighed havde saa alligevel ingenting frugtet. Alle kunde se det, hvordan hun syggede hen. Hendes Længsel var for stærk. Hun kunde tilsidst næsten ikke taale Synet af Mennesker. Og Nætterne var uendelige som en Evighed. Selv naar hun sov dybest, vækkedes hun af en Flues Summen.

Alligevel var hendes Sind kun sjelden nedstemt. Som hendes Breve til Per aldrig indeholdt mindste Klage, var hun selv — endog i sine svageste Øjeblikke — fuld af Haab. Hun var fra Barnsben saa vant til legemlige Plager, at de ikke længer paavirkede hende sjæleligt. Hun var i Aarenes Løb ligesom kommen paa Kammeratskabsfod med sine Lidelser. — Værre for hende var derfor de skjulte Bekymringer.

Hun var bleven mere og mere overbevist om, at hun var frugtsommelig. I Modstrid med, hvad